

about 50 percent over the previous year [1]. Проте, натиснувши на цей заголовок перше, що читач бачить – це речення: *–A wave of illness hit New York City, with little warning* [1]. У цьому випадку, світові медіа, зокрема *–New York Times* [1], досить хитро маніпулюють читачами. Спочатку читачі отримують провокуючий заголовок із словом *–Pandemic* [1] у ньому, а далі автори вдаються до хитрощів, а саме до евфемістичного словосполучення – *–A wave of illness* [1], який зменшує напругу читача та заохочує читати статтю далі.

Проте, не завжди автори намагаються применшити значущість слова *–pandemic* [1]. В іншій статті того ж видання ми можемо помітити багаторазове вживання слова *–pandemic* [1]: *–...her experience during the pandemic has shaped how she thinks about her daily life...* [2], *–She felt much more comfortable when schools in the Los Angeles Unified district were online during the first year and a half of the pandemic...* [2]. Це свідчить про те, що ця лексема втрачає свій ефект і тепер її набагато частіше будуть вживати у мовленні, адже люди звикли до нього та спокійно сприймають пандемію як щось буденне.

У виданні *–CNN* [1] автори не соромляться вживати лексичну одиницю *–pandemic* [1], не модифікуючи її, проте, щоб не застосовувати цю лексичну одиницю занадто часто, автори вдалися до евфемізму: *–...when businesses were still hamstrung by restrictions to stop the spread of Covid* [3]. Авторка цього допису Julia Horowitz навмисно скористалась уникненням слова, щоб підтримати баланс тривожності та спокою. Назва цього допису – *–Global corporate defaults highest since the pandemic in 2020* [3] – є чіткою і немотивною, адже заголовок має бути провокуючим та викликати інтерес у читача. Однак занадто часте використання слова *–pandemic* [1] може налякати, напружити або навіть розчарувати читача та він просто не дочитає допис до кінця.

Отже, вважаємо, що світові ЗМІ використовують чималу кількість різноманітних засобів вираження поняття *–pandemic* [1], проте найпопулярнішими та найочевиднішими є літота, синоніми та евфемізми з метою маніпулювання читачською аудиторією. Проте із кожним днем *–pandemic* [1] все частіше зустрічається у звичайному вигляді без лінгвістичних модифікацій, адже люди звикають та не потребують захисту від негативно конотованих слів, які чують вже декілька років поспіль.

ЛІТЕРАТУРА

1. Joseph Goldstein, The New York Times, N.Y.C. Life Expectancy Dropped 4.6 Years in 2020. URL: <https://www.nytimes.com/2023/04/07/nyregion/nyc-covid-deaths.html>
2. Meg Bernhard, The New York Times, The School Where the Pandemic Never Ended URL: <https://www.nytimes.com/2023/04/05/magazine/la-school-pandemic.html>
3. Anna Cooban, CNN Business, Global corporate defaults highest since the pandemic in 2020 URL: <https://edition.cnn.com/2023/04/18/business/global-corporate-defaults-highest-level/index.html>

Пронь Р.М.

група зМAM-11

Тернопільського національного педагогічного університету

імені Володимира Гнатюка

Науковий керівник- канд. філ. наук, викладач Шуляк І.М.

ФЕНОМЕН ПОСТКОЛОНІАЛЬНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Постколоніальні явища в літературі є глобальним явищем, що трансформують образи національних літератур.

Поняття "колонія" і "культура" мають зв'язок, який зародився в античні часи, але став ще більш явним в кінці ХХ століття в зв'язку з виникненням постколоніального простору і постколоніальної культури.

Постколоніальний дискурс вивчає історичні прояви колоніалізму та досліджує різні форми колоніального підпорядкування, такі як національне, культурне, гендерне, класове та генераційне.

Поширення європейських мов та освітніх моделей метрополії на території колоній у колоніальний період призвело до набуття англійської мови статусу глобальної мови.

Виникнення та швидкий розвиток постколоніальних явищ в літературі є новою реальністю, що виникла в другій половині двадцятого століття, тому їх вивчення є необхідним.

Для осмислення процесу постколоніальної трансформації культури потрібне теоретичне вивчення через його універсальність у культурі.

Постколоніалізм - напрямок мислення в різних галузях науки, який спрямований на вивчення історичних проявів колоніалізму та розуміння його впливу на суспільство.

Методологічне поле постколоніального дискурсу охоплює 5 антиімперських стратегій та різні форми колоніального підпорядкування.

Постколоніальна теорія має своє підґрунтя в працях Е. Саїда та інших дослідників, які аналізують основні ідеї та концепти цього дискурсу.

Постколоніальні дослідження в культурології спрямовані на вивчення впливу колоніалізму на культури колонізованих народів.

Едвард Саїд розглядав колоніалізм як моральну мету європейських колонізаторів зберегти свою ідентичність за рахунок інших націй. Ідеї Саїда стали основою для постколоніального дискурсу, досліджень колоніалізму як культурного конфлікту, викликаного науковими поглядами та уявними образами у художній літературі.

Постколоніальна тема доповнюється новими розділами, що критикують колоніалізм як національну проблему та аналізують його вплив на суспільство у ХХІ столітті.

Постколоніальні дослідження трактують колоніалізм як расову, національну, соціальну та гендерну дискримінацію, що продовжується в сучасному суспільстві.

Постколоніальна тема доповнюється новими розділами, що критикують колоніалізм як національну проблему, а також поєднують напрями фемінізму з дискурсом внутрішніх національних проблем.

Автори П. Чайлд і П. Вільям заперечують концепцію визначення постколоніальної культури, запропоновану Б. Ешкрофтом, Г. Гріффітсом і Х. Тіффіном, та вважають, що поняття постколоніального відноситься до сьогодення.

Постколоніальний роман розвивався ще під час колоніалізму та відображає протистояння між "центром" і "периферією", де периферійна література виступає на перший план.

Роман "Широке Саргасове море" Джин Рис є одним з ранніх помітних постколоніальних творів, який досліджує вплив колоніалізму на життя звичайних людей і критикує європейську літературу за неправильне зображення колонізованих народів.

Постколоніальна література продовжувала розвиватися протягом десятиліть, залучаючи увагу до тем, пов'язаних з колоніалізмом та його наслідками, включаючи питання раси, класу, статі та влади.

Постколоніальна література не обмежується тільки романами, а також включає поезію, п'єси та нехудожні твори, що стає потужним інструментом для критики домінуючих уявлень про колоніалізм та озвучення перспектив колонізованих народів.

Протягом останнього десятиріччя в американістиці, французькій і німецькій

критиці відбувається перетворення постколоніальної критики з радикальної та маргіналізованої теорії на академічний мейнстрім.

Роман "Ніколи не відпускай мене" Кадзуо Ісігуро є прикладом постколоніальної літератури, яка досліджує теми ідентичності, людяності та наслідків колоніалізму.

Творчість Кадзуо Ісігуро можна розглядати як частину постколоніальної літературної традиції, оскільки вони стосуються питань культурної ідентичності, переміщення та спадщини колоніалізму.

Постколоніальні романи з Великобританії та Японії пропонують унікальні погляди на наслідки колоніалізму та складності культурної ідентичності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ashcroft, B., Griffiths, G., & Tiffin, H. (2013). *The Empire Writes Back: Theory and Practice in Post-Colonial Literatures*. Routledge.
2. Bhabha, H. K. (1994). *The Location of Culture*. Routledge.
3. Gikandi, S. (1996). *Maps of Englishness: Writing Identity in the Culture of Colonialism*. Columbia University Press.
4. Isiguro, K. (2000). *Never Let Me Go*. Faber and Faber.
5. Lazarus, N. (2008). *Postcolonial Literary Studies: An Introduction*. JHU Press.
6. Young, R. (2001). *Postcolonialism: An Historical Introduction*. Wiley-Blackwell.

Русіна К.-М. В

група СОАМ-32

Тернопільський національний педагогічний університет ім. В. Гнатюка

Науковий керівник – кандю філю наук, доц. Бабій Л.Б.

РОЗВИТОК НАВИЧОК СЛУХАННЯ УЧНІВ ЗА ДОПОМОГОЮ ОНЛАЙН РЕСУРСІВ

Сприймання інформації на слух є важливою навичкою, проте не найлегшою для навчання. Згідно із численними дослідженнями, проведеними різноманітними інститутами, більшість учнів та студентів вважають аудіювання однією із найважчих навичок для здобуття у процесі вивчення мови. Серед труднощів зазначаються вимова, швидкість, використана мовцем лексика, акцент, фоновий шум, тощо.

Із розвитком технологій зараз у вчителів та викладачів є доступ до багатьох онлайн ресурсів та можливість їх використання у навчальному процесі. Існує багато переваг використання онлайн-платформ для навчання. Перш за все, це доступ до широкого спектру матеріалів. Інтернет ресурси надають вчителям доступ до величезної кількості матеріалів для аудіювання, включаючи подкасти, відео та інтерактивні завдання, які можуть допомогти учням практикувати свої навички аудіювання в різних контекстах. Онлайн ресурси часто містять автентичні матеріали, такі як випуски новин, інтерв'ю та виступи, які можуть познайомити учнів з різними акцентами, лексикою та темами. Більше того онлайн матеріали можна легко адаптувати відповідно до потреб та інтересів різних учнів. Вчителі можуть вибрати те, що, відповідає рівню мови, зацікавлень і стилю навчання їхніх учнів. Ще однією важливою перевагою є зручність і гнучкість, адже доступ до онлайн-ресурсів можна отримати в будь-який час і з будь-якого місця, де є підключення до Інтернету, тож онлайн платформи можна використовувати і для